

Ivan Hoffman to vidí: Vnucují nám bídu. A ještě nás nutí se na ni těšit

- CZ24 News | 9. srpna 2022

ČESKO: Bída nezní jako lákavý politický program. Ale pokud machři na politický marketing najdou nějakého vhodného nepřítele, mohou po lidech chtít, aby se na úpadek a chaos dokonce těšili. Ivan Hoffman se zamýšlí nad tímto bizarním fenoménem politického marketingu, který za současné vlády dosáhl zcela nové dimenze.

Od politiků slyšíme, že vědí, jak společnost učinit prosperující, bezpečnou, zdravou, vzdělanou... Proto jsme zaskočeni, když nečekaně ohlašují budoucnost temnou a chlubí se, že nám našli perfektního nepřítele, díky čemuž se můžeme těšit na nedostatek, chudobu a chaos.

Přesvědčit ovšem voliče, že bída je legitimní politický program, že regres a úpadek je třeba akceptovat, nikoli řešit, a že ke štěstí není třeba mít více než včera, ale naopak zjistit, co nepotřebujeme – to je mimořádná výzva i pro skutečné machry na politický marketing. Říct, že jsme si žili nad poměry, že dobře už bylo a nezbývá, než se uskromnit, to není program, pro který se veřejnost nadchne. Je to cosi, co je třeba lidem vnutit.

Legitimní je samozřejmě askeze, skromnost dobrovolná, nicméně ta má na rozdíl od bídy duchovní rozměr, jde o osobní rozhodnutí omezit závislost na materiálním světě. Na rozdíl od dobrovolné askeze, jež osvobozuje, má politiky organizovaná bída charakter retroaktivně vyměřeného trestu: To máte za to, že jste v minulosti volili neodpovědné politiky, kteří nadělali dluhy, tiskli nekryté peníze, které pak rozhazovali z vrtulníku!

Pokud by bída hrozila rebelií, jsou politici určitě připraveni natisknout další peníze a rozhazovat je z vrtulníku. Jednoduše proto, že ve vaničce s touto špinavou vodou mají své dítě, globálního kapitalistu, který skvěle prospívá, div se, světe, na dluh, kvůli kterému politici ordinují lidem chudobu. Známy spor, zda byla dříve slepice, nebo vejce, pak připomíná hádanka, zda je bída důsledkem války, anebo zda politici vedou války, aby jimi zdůvodnili bídu.

Tak či onak, politickou agendou dneška se stává rozhodování, co musíme obětovat, bez čeho se obejdeme, v čem svedeme se uskromnit. Toho, čemu jsme uvykli a co současně není bezpodmínečně nutné pro život, je habaděj. Prostor pro uskromňování je obrovský. Netřeba se rovnou vracet až na stromy, úplně by postačilo rezignovat na „vymoženosti“, jež nás z vlastního života vytlačily do ofsajdu za posledních řekněme 50 let. Takovýto restart ale politici v nabídce nemají. Ve výběru adekvátní bídy nám ponechají volnou ruku, neboť o nás vědí, že velice přesně víme, co nepotřebují druzí.

Bída, jež přichází, bude selektivní. Nehrozí bohatým, ti na bídě naopak vydělají. Nehrozí ani politikům, kteří nám samozřejmě budou bídu profesionálně organizovat za zaslouženou mzdu. Bída pak nehrozí chudým, neboť ti již chudí jsou. Na bídu se mohou těšit podnikatelé a jejich zaměstnanci, kteří doplatí na drahé energie, lidé v službách, jež se stanou nedostupnými pro stále chudší klientelu, a pochopitelně státní zaměstnanci krachujícího státu.

Aby bída, vymlouvající se na válku, byla důvěryhodná, je třeba z peněz, co chybí, vyčlenit imponující sumu na obranu. A nakoupit na dluh špičkové americké stíhačky, nejlépe i s dostatečným množstvím co nejchytřejší munice, je dobrý způsob, jak z bídy učinit adrenalinovou zábavu. Jak si tu bídu vychutnat, užít!

Zdroj: Parlamentní listy